

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ 2011-2012

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

16/1/2012 Τυραννόσαυρος *Πάντι Κονσιντάν*

23/1/2012 Εκτός νόμου και χρόνου *Τζον Μάικλ ΜακΝτόνα*

30/1/2012 Ένας χωρισμός *Ασγκάρ Φαραντί*

6/2/2012 Μίχαελ *Μάρκους Σλάιντσερ*

13/2/2012 Βασιλιάς σε μια κόλαση *Μάριους Χολστ*

20/2/2012 Πίνα Μπάους *Βιμ Βέντερς*

27/2/2012 Πρέπει να μιλήσουμε για τον Κέβιν *Λιν Ράμσι*

5/3/2012 Το παιδί με το ποδήλατο *Αδελφοί Νταρντέν*

12/3/2012 Πολεμώντας για τη νίκη *Βαλερί Ντονζελί*

19/3/2012 Το λιμάνι της Χάβρης *Άκι Καουρισμάκι*

26/3/2012 Κοτόπουλο με δαμάσκηνα *Μαρζάν Σατραπί - Βενσάν Παρονό*

2/4/2014 Κάποτε στην Ανατολία *Νούρι Μπίλγκε Τσεϊλάν*

ΤΥΡΑΝΝΟΣΑΥΡΟΣ - TYRANNOSAUR

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Πάντι Κόνσινταϊν

Ηθοποιοί: Πίτερ Μάλαν, Ολίβια Κόλμαν, Έντι Μάρσαν, Νεντ Ντένεχι, Σάλι Κάρμαν, Σάμιουελ Μπότομλι, Σιάν Μπρέκιν

Φωτογραφία: Έρικ Αλεξάντερ Γουίλσον

Μοντάζ: Πία Ντι Κιάουλα

Μουσική: Κρις Μπάλντουιν, Νταν Μπέικερ

Χώρα: Αγγλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 91'

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: - Βραβείο Κοινού "Ανοιχτοί Ορίζοντες" στο 52ο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης

- Φεστιβάλ Σάντανς: Βραβείο Σκηνοθεσίας
Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής

- Φεστιβάλ Ντάιναρντ: Καλύτερο Σενάριο
Βραβείο Χρυσός Χίτσκοκ

- Βραβεία BIFA (British Independent Film Awards)

*Καλύτερη Βρετανική Ανεξάρτητη Ταινία

*Καλύτερος Σκηνοθέτης

*Καλύτερος Πρωτοεμφανιζόμενος Σκηνοθέτης

*Καλύτερη Γυναικεία Ερμηνεία

*Καλύτερη Ανδρική Ερμηνεία

*Καλύτερος Β' Ανδρικός Ρόλος

*Καλύτερη Παραγωγή

- Φεστιβάλ Ζάγκρεμπ: Βραβείο Κοινού

- Φεστιβάλ Ναντουκέτ: Καλύτερο Σενάριο / Σκηνοθεσία

- Φεστιβάλ Μονάχου

Καλύτερη Ταινία Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη

- Φεστιβάλ Voices Ρωσία

*Καλύτερη Γυναικεία Ερμηνεία

*Μεγάλο Ειδικό Βραβείο

- Κινηματογραφικό Φεστιβάλ Σικάγο:

Αργυρός Ουγκώ Καλύτερης Γυναικείας Ερμηνείας

Η ταινία - έκπληξη που σαρώνει τα βραβεία στα φεστιβάλ ανά τον κόσμο. Σκηνοθετικό ντεμπούτο για τον ταλαντούχο βρετανό ηθοποιό Πάντι Κόνσινταϊν.

Ένας οξέθυμος loser συναντά μια θρήσκα παντρεμένη και ξεκινά μαζί της μια παράξενη,

περίπλοκη σχέση, η οποία θα του αλλάξει τη ζωή.

Σκληρό, Ντοστογιεφσκικής καταγωγής δράμα στη ρεαλιστική παράδοση των Μάικ Λι και Κεν Λουτς. Ρεσιτάλ Ερμηνείας από τον Πίτερ Μάλαν, σκηνοθετική ωριμότητα από τον πρωτοεμφανιζόμενο πίσω από την κάμερα ηθοποιό Πάντι Κόνσινταϊν ("In America", "Τα παπούτσια του νεκρού"). Βραβείο σκηνοθεσίας και διάκριση για το πρωταγωνιστικό δίδυμο στο φεστιβάλ του Σαντάνς, βραβείο κοινού σε αυτό της Θεσσαλονίκης.

«Η παράτολμη ερμηνεία του Πίτερ Μάλαν στο ρόλο του Τζόζεφ κρύβει μέσα της μια ορμητικότητα που κόβει την ανάσα».

– THE HOLLYWOOD REPORTER

«Ένα σκληρό, οδυνηρό δράμα χαρακτήρων, διανθισμένο με στιγμές κυνικού χιούμορ και συμπόνιας, που δεν σταματά ούτε λεπτό να αποπνέει μια έντονη αίσθηση εξιλέωσης».

– SCREEN INTERNATIONAL

«Ο Μάλαν και ο Μάρσαν είναι αναμενόμενα εξαιρετικοί στους ρόλους τους, όμως η Κόλμαν είναι εκείνη που με τη βαθιά συγκινητική της ερμηνεία αποτελεί την ψυχή της ταινίας».

– TIME OUT NEW YORK

Μεγάλου μήκους σκηνοθετικό ντεμπούτο για τον ταλαντούχο βρετανό ηθοποιό Πάντι Κόνσινταϊν («Το Τελεσίγραφο του Μπορν», «Καυτοί & Άσφαιροι», «Το Καλοκαίρι του Έρωτά μας»), σε σενάριο δικό του, οι χαρακτήρες του οποίου πρωτοεμφανίστηκαν στο βραβευμένο μικρού μήκους φιλμ του «Dog Altogether» του 2007. Ένα υποβλητικό, σπαρακτικό δράμα χαρακτήρων για τα πολλαπλά πρόσωπα της βίας και την προσέγγιση δύο απελπισμένων ανθρώπων που

αναδεικνύονται από τις ψυχωμένες ερμηνείες του Πίτερ Μάλαν και της Ολίβια Κόλμαν, οι οποίες τιμήθηκαν και οι δύο με το Ειδικό Βραβείο Ερμηνείας της Επιτροπής στο πρόσφατο Φεστιβάλ Σάντανς. Ανάλογη διάκριση, εξάλλου, απέσπασε και ο ίδιος ο Κόνσινταϊν για τη σκηνοθεσία της ταινίας.

Ο Τζόζεφ, ένας μέθυσος, οξύθυμος, αθυρόστομος τύπος, που δεν το έχει σε τίποτα να ξεσπάσει σε οποιονδήποτε βρεθεί μπροστά του όταν έχει τα νεύρα του, συναντά μια μέρα τη Χάνα, η οποία δουλεύει ως εθελόντρια σε ένα κατάστημα που ανήκει σε γνωστή φιλανθρωπική οργάνωση. Η γνωριμία τους αποτελεί για εκείνον μια ευκαιρία να ξεφύγει για λίγο από την χωρίς νόημα καθημερινότητά του. Ωστόσο, για τη Χάνα η όλη κατάσταση είναι σαφώς πιο περίπλοκη, καθώς, πίσω από το ζεστό, συγκαταβατικό της βλέμμα, κρύβεται ένα αποτρόπαιο μυστικό...

Κλωτσιά στο στομάχι, αλλά κι ένα ζεστό μη-κριτικό βλέμμα στην ανθρώπινη αυτοκαταστροφή, το σκηνοθετικό ντεμπούτο του Πάντι Κόνσινταϊν στηρίζεται σε συγκλονιστικές ερμηνείες οργής και πόνου για να μιλήσει για αληθινούς ανθρώπους – θύματα και θύτες της βίας που πηγάζει μέσα μας. Ειδικό Βραβείο Επιτροπής και βραβείο Σκηνοθεσίας στο Sundance, Βραβείο Κοινού στους φετινούς «Ανοιχτούς Ορίζοντες» του φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Ο Τζόζεφ, ένας άνεργος αλκοολικός, ένας γεμάτος οργή χήρος κυκλοφορεί σαν ωρολογιακή βόμβα έτοιμη να ξεσπάσει ωμό θυμό με τον πρώτο κραδασμό - κλωτσά, απειλεί, φουντώνει, αφρίζει, σπάει, ματώνει. Η Χάνα, μία μεσοαστή σύζυγος, μία καλόκαρδη Χριστιανή, ανοίγει καθημερινά το φιλανθρωπικό μαγαζί μεταχειρισμένων ρούχων που δουλεύει, κρύβοντας αριστοτεχνικά το μυστικό του βίαιου γάμου της – χαμογελά, παρηγορεί, προσεύχεται, συντρίχει, συγχωρεί. Όταν οι δυο τους συναντηθούν, θα ξεκινήσει μία εσωτερική αλυσιδωτή αντίδραση, θα ξυπνήσει το ένστικτο της επιβίωσης, αυτό που θέλει να σταματήσει τον πόνο που έχεις τόσο καλά πιστέψει ότι αξίζεις.

Πώς μπορείς να εξανθρωπίσεις έναν (αντι)ήρωα που στην πρώτη κιάλας στιγμή της ταινίας, σε μια ανόητη έκρηξη θυμού, κλωτσάει το σκυλί του μέχρι που αυτό ξεψυχά στο πεζοδρόμιο; Κι όμως. Πιάνουμε τον εαυτό μας να περπατάει δίπλα στο κουφάρι του αυτοκαταστροφικού Τζόζεφ, αν όχι με κατανόηση, τουλάχιστον με βουβή καταφρόνηση. Ίσως γιατί ο αριστουργηματικός Πίτερ Μάλαν τον ερμηνεύει χωρίς δικαιολογίες. Ίσως γιατί ο Πάντι Κόνσινταϊν (ναι, ο πρωταγωνιστής των ταινιών του Σέιν Μέντοους και του Τζιμ Σέρινταν) σκηνοθετεί το αδιέξοδο της ζωής του χωρίς μελό υπογραμμίσεις ή συμβιβασμούς. Χρειάζεται δυο

τρεις σκηνές να ακολουθήσεις τη διαδρομή του στο αιώνια υγρό, χειμωνιάτικο εργατικό τοπίο, μιας γειτονιάς όπου το απέναντι αγοράκι τη βγάζει στο πεζοδρόμιο όσο η μαμά κάνει σεξ με το παράσιτο «πίτμπουλ» νεότερο γκόμενό της, για να καταλάβεις πολλά. Πώς μεγάλωσε, πώς έζησε, πώς δεν έζησε ποτέ. Όταν τον βλέπεις στην μπάρα της παμπ, να ρουφά σκυφτός την μπύρα του και να φτύνει πικρόχολα σχόλια, οι βρισιές του σου φαίνονται τόσο κατανοητές, όσο και η σάπια αγγλική μοκέτα στο πάτωμα.

Ο Κόνσινταϊν χρησιμοποιεί τα σκυλιά ως ξεκάθαρο σύμβολο (καθώς αυτή η πρώτη ταινία του είναι στην ουσία ανάπτυξη της βραβευμένης μικρού μήκους του «Dog Altogether»). Το πίτμπουλ έχει φάει τόσο ξύλο ώστε αμέσως επιτίθεται ανεξέλεγκτα. Το σκυλί του Τζόζεφ, παρατημένο έξω από το προποτζίδικο, βγάζει κραυγές χαράς και παράπονου όταν βλέπει το loser αφεντικό του να βγαίνει και εισπράττει θανάσιμες κλωτσιές στο κεφάλι. Η Χάνα έχει κουταβίσια μάτια και σκυλίσια πίστη - στον Χριστό, στον Άνθρωπο, στον άντρα της - όσο κι αν εκείνος ξεσπά την καρκινογόνο τοξική του ζήλεια με γροθιές στο πρόσωπό της. Το λούτρινο σκυλάκι του γειτονικού αγοριού είναι η τελευταία πλάνη της αθωότητάς του που σύντομα θα γίνει κομμάτια, γιατί απλά θα μεγαλώσει και θα συνειδητοποιήσει το περιβάλλον του.

Υπάρχει όμως διαφορά όταν θέλεις να καταγράψεις με τον φακό σου μία ιστορία μισανθρωπικής μιζέριας, ή όταν θέλεις να πλησιάσεις το τραύμα με τα μελανιασμένα σου μάτια ορθάνοιχτα, αλλά γεμάτα συμπόνια. Ο Κόνσινταϊν δεν εικονογραφεί τη βία, δεν της επιτρέπει να προκαλέσει για την

πρόκληση, δεν καταφεύγει στην εύκολη λύση να την καρτουνοποιήσει. Περνάει τις πρώτες επιδερμίδες, κοιτά από κάτω, αφουγκράζεται και έχει την σκηνοθετική και σεναριακή αξιοπρέπεια να μην ξεστομίσει μασημένες τις αιτίες. Τους αγαπά τους ήρωές του, τους επιτρέπει μία κρυμμένη, δική τους ηθική - η σχέση του Τζόζεφ με το γειτονόπουλο, η πίστη του στον κολλητό του, το ενδιαφέρον του για τη Χάνα. Η ίδια η διαδρομή του προς την εξιλέωση έχει ξεκάθαρες αρχές που σου αφήνουν μία αχτίδα ελπίδας για τον άνθρωπο.

Και μετά είναι η Χάνα. Η Happy-Go-Unlucky Χάνα. Και η ερμηνεία της Ολίβια Κόλμαν (γνωστής στην Βρετανία ως τηλεοπτική κομεντιέν) που σε βουλιάζει, σε ρίχνει από ύψος στο τσιμέντο: σιωπηλή, φοβισμένη, με μάσκα και άμυνα την καλοσύνη, αλλά με τρομαχτικό απόθεμα πληγής που μπορεί να ανοίξει ανά πάσα στιγμή και να βγάλει όλο της το πύον. Η Κόλμαν κοιτάζει όπως και το σκυλί του Τζόζεφ - με πόνο και απορία για την μοίρα της. Αλλά αυτό καταφέρνει να σπάσει τον τοίχο του Τζόζεφ, να τον κάνει να κοιτάξει εξεταστικά την κατάντια του. Να βρει επιτέλους την έμπνευση να σώσει και να σωθεί.

Οι Τυραννόσαυροι στο «Τζουράσικ Παρκ» τράνταζαν το έδαφος απειλητικά αναγγέλοντας τον θανάσιμο ερχομό τους και σάρωναν ότι έβρισκαν στο πέρασμά τους. Εδώ δεν χρειάζονται μυθικά προϊστορικά πλάσματα ή ειδικά εφέ για να νιώσεις τον τρόμο. Τον βλέπεις στην εν δυνάμει καταστροφική ανθρωπινή φύση. Τον βλέπεις στα βλέμματα, στην οθόνη και στον καθρέφτη σου. Και τραντάζεσαι.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

